

Literární sešity
ZŠ B. Dvorského



O mém vnitřním klidu

Karolína Vybíhalová, 7.A

Pod nebem tichým hvězdy svítí,

čas plyne jak v řece nití.

Vánky šeptají příběh svůj,

nocí kráčí klid, tak klidný stůj.

Dveře do říše snů

Adéla Rudinská, 8.B

Zuzana se ráno vzbudila a podívala se na kalendář. Byla sobota. Vstala z postele a šla do kuchyně se nasnídat. Oblékla se a šla si vyčistit zuby. Jak se vracela do pokoje, dveře, které nechala zavřené, byly otevřené. Zuzaně se to zdálo trochu divné, stejně její matka byla v práci a její kocour Sirius dveře otevírat neumí. Pomalu k dveřím přistupuje a podívá se do svého pokoje. Za dveřmi ale Zuzanin pokoj nebyl. Byla tam zvláštní lesní cesta. K Zuzaně přispěchal Sirius. Podíval se na ni a pak vešel do lesa. „Počkej, Siriusi, vždyť to může být nebezpečné. Nevíme, co tam může být.“ Sirius pak zastavil, otočil se a sedl si. Čekal na Zuzanu. Zuzana si povzdechla a šla za bílým kocourem. Slyšela, jak se za ní zavřely dveře, ale jak se otočila, tak tam nebyly. „No sakra,“ řekla si. Podívala se na Siriuse, který pokračoval v cestě. Po několika krátkých sekundách Siriuse následovala. Jak vyšli z lesa, narazili na někoho. Byla to nějaká paní, ale ne lidská. Vypadla spíš jako...drak? Byla drakorozená, stvoření zkřížené člověkem a drakem. Měla černé, lesklé šupiny, červené oči a dobře vybavené brnění. Také tři jizvy na levém oku a na tlamě. Drakorozená se na ni podívala. Poznala ji. Věděla, kdo to je. „Zuzana Bojovnice, no to se jen tak nevidí,“ řekla hlubším hlasem.

„Vy mě znáte?“

„Jasně, že ano. V této době není jediná živá duše, která by neznala tvé jméno. Helgera za Skangaru jméno mé.“

„Ráda vás poznávám,“ usmála se Zuzana na drakorezonou.

„Já taky. I vašeho malého společníka,“ odpověděla a také se usmála.

„Svět snů je opět v nebezpečí. Ach, ta temnota se nikdy nevzdá. Dokud nedobije tento svět, neustále se vrací.“ Zkřížila ruce a zamračila se.

„Tak proto jsem tu,“ řekla Zuzana.

„To je dobře. Pojdte za mnou. Zavedu vás na místo, které už znáte. Tam to zlo vzniká.“

„Ta hora, že ano?“

„Jo,“ odpověděla Helgera a vyrazily. Došli k hoře a vyšlapali na ni. Jak stáli před obrovskou jeskyní, kde žil drak, Helgera řekla Zuzaně: „V té jeskyni je artefakt zla, který musí být zničen.“

Poslední rozloučení, můj příteli...

Markéta Hrabinská, 9.C

A je to tady, můj příteli...

Poslední setkání, můj příteli, před odchodem do té tmy.

Pomaličku zavíráš ta dvířka.

Co cestičku nám rozplétají zřídka,

ale teď už je to pravda,

když se nám cesta rozpletla.

Teď už vidíme se naposledy,

na každý detail tebe pohlížím a modlím se a prosím,

at' neodcházíš...

Ale ty mě neslyšíš, protože z mého srdce

potichu a bez bolesti odcházíš a v mém srdci

velkou díru stvoříš a moje očí slanými slzami

opuštění zaplníš.

V mém srdci nic moc nezbylo kromě vzduchu z tvých plic,

co jako poslední vzpomínka v mém srdci zbyla

a já se opět uzavřela, teď jsem se už všeho vzdala a po tobě v mém

srdci jen díra zbyla...

Teď životem si kráčím sama, ale tvoje dítě jsem na svět přivedla.

Ty však o tom nevěděl jsi, ale když mé oči tě už nespatřily...

Ted' v mém náručí si dítě lebedí a v nevinosti očima na svět pohlíží.

Najednou v mém srdci cítím teplo a klid, když dítě v klidu usíná

a na celý svět zapomíná a napospas své tělo nechává...

Útěk z textu

Jakub Chovanec, Daniel Fehervary, 8.A

Rychle, utíkej!

Hup!

Kudy?

Počasí šeptá tajemství,
několikery prchavé zvuky.

Ejhle!

Nitka se ztratila,
baterka už nesvítí.

Kéž dnes přijde ráno.

At'...